

V PŘÍROU

ČUBĚN 2015

MATURITNÍ PLES
V LUCERNĚ

ZATMĚNÍ SLUNCE
NA PŘÍPO

AFTERPÁRTY
MATURITNÍHO PLESU

NOVÉ APPLE WATCH
VÁŽNĚ?

REZISTENCE

Úvodník

Vítám vás na stránkách nového čísla školního časopisu Příboj. Po delší pauze se k vám, našim čtenářům a studentům Přípo, hlásíme s aktualitami nejen ze světa. V naší redakci se mezitím událo několik nových věcí: Příboj se proměnil z měsíčníku na občasník a také máme novou osobu, která na nás dohlíží, a tou je mladý profesor PhDr. Stanislav Štěpáník, Ph.D.

Bohužel se doba naší existence krátí, protože čtvrtým ročníkům končí školní rok již na konci dubna. Naše éra nebyla dlouhá a vydaných čísel nebylo mnoho, ale i tak jsme vám dali možnost nahlédnout na věci jinak, protože takový Příboj je. V tomto čísle vám prozradíme, zdali stojí za to jít na oběd do restaurace La Bottega poblíž Staroměstského náměstí či má smysl se podívat na film Kód Enigmy, a také vám ukážeme odvrácenou stranu mistrovství světa ve fotbale v Kataru v roce 2022. Nejen to, ale i mnohem více na vás čeká v jednom z posledních čísel časopisu Příboj.

Michaela Procházková

Cumberbatch potvrzuje formu

Britský snímek Kód enigmy dorazil do českých kin na konci ledna a lákal především na autentické události druhé světové války a lamače dívčích srdcí Benedicta Cumberbatche.

S oběma těmito pilíři se tvůrci filmu popasovali na výbornou. Dobové kulisy a kostýmy herců podtrhly atmosféru Británie otrášené druhou světovou válkou.

Co se Benedicta týče, dokázal, že role intelektuála vyčleněného z kolektivu mu sedí, nicméně jeho postavě a potažmo celému filmu ke konci už docházely síly. Situace se totiž proměňovala v závislosti na hlavním hrdinovi. Začátek byl velmi energický. Ostatní postavy si obtížně zvykaly na hlavní postavu, a tak docházelo k trapným scénám, které dokázaly vykouzlit úsměv na rtech. Toto vše se postupem času vytrácelo, jako by si režisér Tyldum uprostřed natáčení řekl: „Tak, a dost, točíme válečný drama a ne rodinnou komedii!“ Závěr filmu se tedy trochu vleče, ale není to nic hrozného.

Naopak velmi kladně hodnotím, že se scénář držel skutečnosti, i když někdy až příliš, a proto celek nezapůsobí, jak by měl. Kód enigmy dokázal poukázat na zásluhy válečného hrdiny téměř ztraceného v propadlišti dějin a zároveň neunudit. Film mě dokonce donutil najít si o skutečném Alanu Turingovi (hlavní hrdina ztvárněný Cumberbatchem) pár informací. Takový pocit by měl vyvolat asi každý zajímavý autentický snímek. Velice dobře se to podařilo například

ve filmu Rivalové, který bych také rád doporučil.

Pánskou část publika potěší, že ani Keira Knightley, představitelka hlavní ženské role, si neutrhla ostudu. Velmi dobře ztvárnila jakousi spojku Turinga s okolím a vnesla trochu něžnosti do jinak mužského týmu britských gentlemanů lámajících si hlavu nad nacistickými šiframi.

I když byl celý děj prakticky daný dopředu a zabýval se pouze rozluštěním německého komunikačního systému, vyvstává automaticky otázka, zda vše nebylo příliš monotónní. Takovému problému čelil scénárista Graham Moore velmi statečně. Paralelně s prací nejlepších mozků Británie sledujeme Turingovo dětství prostřednictvím osvěžujících flashbacků.

Na konci filmu se také setkáváme s velmi sympatickým důkazem toho, že se nejedná o hollywoodské dílo. Zápletka totiž zdaleka nekončí, když se podaří šifru prolomit, ale filmaři se zabývají i okolnostmi, které následovaly. Za zdánlivým americkým happy endem vidíme poslední dojemnou scénu vyjadřující život Alana Turinga po válce. Vlast, kterou tajně zachránil, se mu „odvděčí“ hormonální terapií, která ho dožene až k sebevraždě. Kód enigmy může být příjemnou osvěžující volbou, pokud už jste unaveni nekonečným přívalem hloupých akčních trháků. Celkově film hodnotím velmi pozitivně.

Jakub Hertl

Pozorování zatmění na Přípo

V pátek 20. března nastalo dlouho očekávané zatmění Slunce. Tento úkaz byl v Praze pozorovatelný v dopoledních hodinách. Někdo se na sledování zatmění připravoval již pár dní před zázrakem – většina lidí si zařídila volno nebo zrovna v tu dobu byla na místě, které bylo pro sledování ideální, anebo v těch nejlepších případech třeba odcestovali na Faerské ostrovy, kde bylo zatmění slunce pozorovatelné nejlépe.

V Praze byly vymyšleny dokonce dva programy na sledování zatmění Slunce.

Zdroj: Compfight

Pražská pobočka ČAS pořádala pozorování částečného zatmění v Centrálním parku Nové Butovice, kde mohli od 9:30 do 12:00 lidé pozorování uskutečnit díky speciálním brýlím nebo díky dalekohledu.

Částečné zatmění Slunce bylo pozorovatelné také dalekohledem ve dvou kopolích Hvězdárny Ďáblice v ten samý čas. Zde byla také projekce Slunce, kdy byla nakonec ukázána Venuše, která v tu dobu byla krásně vidět.

Studenti výběrového gymnázia Přípotoční ale neměli moc možností a museli se vyrovnat s tím, že částečné zatmění uvidí pouze z okna školy. Někdo se vybavil brýlemi, které si mezi sebou nakonec všichni půjčovali, protože sluneční svit byl příliš oslňující. Někdo poprosil profesory fyziky, jestli by jim nepůjčili optická stínidla, a někomu to bylo úplně jedno. Ve škole bylo zatmění pozorovatelné hlavně během třetí vyučovací hodiny. Vzhledem k tomu, že se nejedná o jen tak obvyklý fenomén, který by se vyskytoval každou chvíli, měli i profesori pochopení a žáci se mohli v klidu dívat na jev, který u nás budeme moci spatřit zase až 25. října 2022.

Denisa Štáfková

Rezistence

Od 19. března jste mohli v kinech vidět nový film s názvem Rezistence. Jedná se o druhý díl divergentní trilogie. Hlavní hrdinové Tris a Čtyřka jsou na útěku před vůdkyní sekce Sečtělých a zároveň hledají spojence, aby mohli zahájit protiútok. Je zde věnován větší prostor divergentním jedincům, kteří jsou jako jediní schopni rozluštit dávné tajemství.

Film byl natočen na základě knižní předlohy, přesto se od hlavní dějové linie zásadně odklonil. Drobné úpravy nejsou u filmových adaptací až tak nezvyklé, ba naopak v některých případech jsou dokonce žádoucí, ale tvůrci Rezistence vyřadili ze hry i poměrně důležité postavy a odstranili důležité dějové souvislosti. Právě kvůli tomuto faktu je příběh poněkud slabší a jsou zde patrné trhliny v logice.

Režie filmu byla tentokrát svěřena jinému režisérovi, a to Robertu Schwentkemu, a rozdíl je hodně patrný. Zatímco v prvním díle se spíše mluvilo a vysvětlovalo, v díle druhém je větší prostor pro akční scény, efekty a triky, což filmu dodává větší spád.

Herecké výkony jsou úžasné, v hlavní roli můžeme vidět Shailene Woodley a Thea Jamese, který je jako představitel Čtyřky naprosto k sežrání. Film je poměrně dobře herecky obsazený, dále tu hrají Kate Winslet, Naomi Wattsem nebo Octavia Spencer. Ve filmu je také totálně úžasný Milles Teller, kterému postava bezohledného Petera dokonale sedla. Svým humorem a ironií dodává filmu jiskru, a odlehčuje tak vážné situace.

Sabina Karbusická

Maturitní ples

Letošní maturitní ples se jako každoročně konal ve Velkém sále Lucerny. Pomalu uháním s šaty v ruce, v načesaných vlasech a s jistou dávkou nervozity rovnou před vchod do Lucerny. Hlavně abych nic nezapomněla, říkám si v duchu a před vchodem vidím, jak tam se stejnou nervozitou a očekáváním už stojí dav studentů ze čtvrtých ročníků. Sraz jsme měli dříve, než oficiálně ples začal.

Dveře se otevírají. Dav studentů se hrne malým schodištěm před šatny, avšak je zastaven mladíkem, který nám chce poskytnout důležité informace. Díky němu jsme se dozvěděli, že budeme mít šatnu smíšenou s chlapci; tato zpráva některé dívky nepotěšila. „No počkej, a jak si budu převlíkat šaty? Jako přede všema? No to je skvělý,“ otočila se na mě má spolužačka. „Neboj, udělám ti stěnu,“ odpověděla jsem jí s úsměvem. Dav se tedy opět dal do pohybu. V sále si naposledy spolužáci, kteří dlouhé měsíce nacvičovali slavnostní předtančení, osvěžili choreografii a nastal čas na oblékání se do slavnostního. Sotva jsme se stačili „načančat“ už se začínala Lucerna plnit rodiči, kamarády a příbuznými. Slavnostní hudba oznámila začátek plesu a rodiče s vervou začali tleskat.

První věc, která byla na programu: slavnostní předtančení studentů čtvrtého ročníku. Jejich taneční mistr si stoupl opodál, aby mohl své dílo patřičně zhodnotit. Atmosféra byla napjatá a najednou se ozvaly první tóny hudby. Těla se začala smyslně pohybovat do rytmu. Sukně se vlnily a na výrazu zúčastněných byla vidět soustředěnost, snad aby nezapomněli kroky. Hudba se v polovině změnila a tempo bylo pomalejší. Dravost, vášeň, gradace. Diváci se zájmem sledovali taneční kreace. V tom hudba utichla a vystoupení sklidilo ovace. Předtančení studentů vystřídal profesionální předtančení z taneční školy. Já však neměla čas sledovat pohyby tanečníků, musela jsem se připravit na nástup studentů, který měl být následujícím bodem programu.

„Tak je to tady holky! Hlavně neupadněte! A když, tak to musí vypadat, že to bylo schválně,“ dodávám odvalu svým spolužačkám a přitom se usmívám. Když vtom mi zmrznul na rtech úsměv. „Kde je plachta? A košťata na peníze? A dárek pro profesorku?“ ptá se nás jedna ze spolužaček. Všechny tyto věci zůstaly v profesorském salonku. Byly dvě minuty před samotným nástupem! Není čas. Vtom se dva spolužáci odhodlali a všechny

věci přinesli. Situace je zachráněná. Moderátor ohlásil slavnostní nástup a celý dav studentů se začal hýbat. Hlavně abych nespadla, opakuji si v hlavě. Snažím se jít pomalu a soustředěně, ale zároveň si to užívám. Zvládám složitý nástup, který měl svou choreografii, a ocitám se v kolečku, které tvoří celá moje třída. Moderátor začal vyhlašovat jména studentů a ti byli následně ošerpováni. Když padlo moje jméno, snažila jsem se o co nejinteligentnější výraz, abych na fotkách vypadala patřičně dospěle. Po ošerpování přišel na řadu sólo tanec s třídním profesorem. Naše profesorka Koldová si moc jistá v kramflecích nebyla, ale nechala se v tanci vést.

Po odchodu ze sálu a malé pauze, kterou jsem strávila v kruhu nejbližších a kamarádů, přišlo na řadu půlnoční překvapení. „No tak to je v háji, kde jsou všichni! Už tu mají dávno být. Jestli je někdo vožralej dřív, než to odtančíme, tak za sebe neručím!“ ozvala se moje spolužačka. Nejdříve jsem se do kostýmu spermie převlékla sama a pak jsem ostatním pomáhala lepit znaménka pohlaví na záda ostatních převlečených. „Nezapomeňte si ještě každý vzít ocásek!“, křičím do skupiny spolužáků. Po nalepení papírových znamének jsem šla do zadní části Lucerny vyzvednout si všechny potřebné rekvizity k našemu půlnočnímu překvapení. „Hlavně si to musíme užít, je jedno, jak to dopadne. Je to přece náš ples,“ povzbuzovala nás spolužačka těsně před naším nástupem na taneční parket. Moderátor ohlásil půlnoční překvapení a já měla další úkol. Upevnit vlajku, na které bylo obří vajíčko, na němž bylo uprostřed napsáno slovo MATURITA a kolem ní malé spermie (představující nás), na dvě dlouhé tyče. Na druhý pokus se mi to povedlo. Zaujala jsem svou pozici a představení mohlo začít. Ozvala se hudba a můj spolužák Daniel vylezl na lajnu a odvážně šel vstříc slávě. Ve vzduchu pak odhodil košili a kalhoty a ladně se slanil až k nám na parket. Všichni jsme se rozmístili tak, jak jsme si to nacvičili, a jako spermie jsme odhodlaně předvedli náš tanec. V našem

vystoupení byl velice technicky náročný prvek, kdy můj spolužák Jirka měl vylézt na obří zavěšenou kouli a dvakrát se zhoupnout. Nezaváhal a na kouli se vyšplhal. Tato kreace u diváků vyvolala nadšený jásot a potlesk. Ve finále každý zatančil svůj vlastní taneček a myšlenka byla uzavřena. Maturitu jsme zdolali. Tedy aspoň tanečně.

Konec plesu se nesl v duchu uvolnění a zábavy. Plno rodičů se rozhodlo, že po vystoupení svých dětí se odeberou domů. Hodně studentů se rozhodlo pokračovat na afterparty. Sečteno a podtrženo, ples se vydařil a podle pořadatelů to byl nejlepší ples sezóny.

Kateřina Paulíčková

A co áftr?

V tomto čísle jste si již mohli přečíst reportáž z plesu naší školy, který se konal 10. března 2015. Ted' se podíváme, jaké to bylo na naší afterparty. Konala se v klubu Duplex, který se nachází na Václavském náměstí jen pár minut chůze od místa konání plesu.

Klub se návštěvníkům otevřel ve 23:00 a první nedočkavci, chtějící se vyhnout frontám, se začali scházet. Mezi půlnocí a jednou hodinou ranní se před klubem začal tvořit zástup a bylo znát, že ples již skončil. Po zaplacení vstupu se návštěvník nechal vyvézt výtahem do horních pater budovy, kde se klub nachází. Musím říct, že systém šaten, kam bylo povinné si odložit vrchní svršky oblečení, byl značně pomalý a nepropracovaný, někteří neprůbojní jedinci zde mohli strávit i několik desítek minut. Po vymanění se z šaten se návštěvník mohl rozhodnout, zda se bude pohybovat v klidnější části klubu – lounge – nebo se přesune o patro výš, kde se nacházel parket a hlavní pult DJe.

Maturantům bylo zpřístupněno ještě třetí patro s vlastním barem, které mělo podobu ochozu okolo klubu. V pozdějších hodinách se otevřelo všem příchozím.

Mezi šesti sty příchozími jsme měli možnost zahlédnout například pana profesora Korenčíka, paní profesorku Mákovou nebo již z předešlých let známou „pařmenku“ profesorku Hetmerovou.

Oproti předchozím rokům se tato akce obešla bez větších šarvátek s vyhazovači, avšak za zmínku určitě stojí neznámý tanečník, který probalancoval až na ostrůvek gog otanečnic, kde diktoval pár vteřin tempo klubu, a monokl neznámého původu, který se pod okem pana vyhazovače stojícího u vstupu

Zdroj: BlackOutBob

do VIP patra objevil během noci (pokud někdo víte, z jakého důvodu se mu tam objevil, podělte se o tuto informaci).

Na dojmy z afterparty jsem se zeptala, ostatních maturantů. Odpovědí mi bylo jen „Bomby, bomby!“

Na závěr bych chtěla poděkovat všem zúčastněným, a to především poslední skupince přeživších, kteří zavírali klub okolo půl šesté ranní.

Veronika Kasnerová

Nové Apple Watch. Vážně?

Všichni fanoušci technologické firmy Apple již několik let dopředu věděli, že jejich oblíbená firma připravuje nový produkt. Něco, co již ostatní společnosti mají ve svém portfoliu už nějaký ten pátek. A v září roku 2014 se to stalo. Apple doopravdy nový produkt představil, a sice bájně a tajemně inteligentní hodinky Apple Watch. Co pro nás uživatele přináší?

Jak samotný Apple o svých hodinkách říká, jedná se o speciální výrobek, který vás oslní nejen svým nadčasovým designem, ale také funkcemi. Revolučními a usnadňujícími život. Podle mého názoru nás Apple Watch překvapí i svou cenou, která se pohybuje mezi 8000 Kč – 500 000 Kč. Nejvyšší částku mají hodinky ze žlutého či růžového 18karátového zlata. Ale pokud budu přemýšlet v reálném světě a koupím si hodinky s cenovkou kolem 10 000 Kč, jak mi tedy usnadní život?

Hodinky mají zajímavý design, takže se s nimi mohou chlubit před kamarády, mají integrovanou NFC technologii (možnost vykonávat bezkontaktní platby) a také mají zabudované senzory na měření teploty. Pomocí těchto technologií budu vždy vědět, jaký tep mám při běhu, mohu bezkontaktně platit v obchodě, a to dokonce bez denního limitu, mohu si přečíst notifikace aplikací ve svém iPhone (například kdy mi letí letadlo, kdo mi píše zprávu atd.), mohu si otevřít dveře od hotelového pokoje, zavolat si taxi, projít bezpečnostní kontrolou na letišti bez vytištěné letenky. A tím asi zajímavé body končí.

Apple měl podle „tajných informací“ problémy s výdrží baterie. A to je hlavní kámen úrazu, protože kapacita činí pouhých 18 hodin od plného nabití. Tedy 18 hodin pokud budete hodinky používat jen občas, jinak se může stát, že při častějším užívání si už dopoledne oběd v McDonaldu elektronicky nezaplatíte, v hotelu si svůj oblek nevyzvednete a do letadla, které vám odpoledne letí, nenastoupíte. Podle Applu tento problém řeší velmi rychlá nabíječka, která nabije hodinky do dvou hodin; musíte ji ale mít stále u sebe.

Velkou výhodou podle tvrzení Applu je snímání teploty uživatele, a to nejen při běžném používání, ale hlavně při sportech. Mnoho reklam se na tuto funkci zaměřuje a je

prezentována jako jeden z hlavních důvodů, proč si hodinky „musíte“ pořídit. A tak se ptám: Vážně? Je krásné, že na své ruce vidím, kolik kilometrů jsem uběhl, kolik kalorií jsem spálil a jak na tom fyzicky jsem, ale lehce se opomnělo to, že hodinky fungují, jen když jsou spárované s vaším iPhone. Co to tedy znamená? Nejen lehké oblečení, kvalitní boty a kvalitní hodinky, ale spolu s tím i iPhone,

který musíte mít s sebou. Až nastane boom prodeje hodinek, začneme se setkávat s lidmi, kteří budou mít na své paži připevněný svůj iPhone. Každý běžec ale nějaký ten gram na sobě pozná – a obzvláště svůj nový 5,5 palců velký iPhone, který bude větší než uživatelův biceps. To bude moc pěkná podívaná.

Nakonec bych se rád ještě jednou zeptal: Vážně? Vážně tyto hodinky potřebujeme?

Anebo se dobrovolně vrháme do digitální demence? Dřív jsem si pamatoval telefonní čísla, definice, cizí slovíčka jsem si rychle vybavil.

Dnes mám čísla v telefonu, slovíčka si vyhledám na internetu a všechna komunikace, ať osobní či pracovní, probíhá přes internet. A proto si myslím, že zmíněné chytré hodinky dál prohlubují nejen digitální demenci, ale také naši lenost. Už ani nebudeme telefon vytahovat z kapsy, prostě si vše přečteme na zápěstí, nebudeme mít při sobě žádné hmotné věci, ať už to budou klíče od domu nebo peníze, s ničím už se nedostaneme do styku, a pokud budeme potřebovat odpovědět na otázku, pomůže nám v tom digitální asistentka. Zde bych použil citát Tima Cooka, generálního ředitele Applu: „Everything is on your wrist.“

Zda se hodinky na trhu uchytí a jaké budou recenze na Apple Watch, se dozvíme již 24. dubna 2015.

Jiří Czolko

Novodobí otroci aneb Sportem ku zdraví

Někteří fotbaloví příznivci, příliš zaslepení současným průběhem soutěží, snad ani nezaznamenali, že již před pěti lety byl vybrán Katar jakožto místo konání pro mistrovství světa ve fotbale v roce 2022. Jedná se o historicky první arabskou zemi pořádající MS. A jelikož se Katar řadí k nejbohatším státům světa, nabízí budoucím divákům příslib devíti zcela nových moderních stadionů a tří zrekonstruovaných. Z rozlohou malé země na Středním východě znějí silné řeči o tom, že se jedná o fotbalovou revoluci.

Není ovšem úplně zřejmé, jestli se bude jednat o revolucionářský počín ve smyslu hraní na klimatizovaných stadionech, zatímco venku budou panovat teploty okolo 50°C, nebo rozvrhů klubových soutěží. Je už totiž téměř jisté, že asociace FIFA schválí pro tento šampionát „velice originální“ termín, a to od listopadu do více než poloviny prosince, čímž by se narušil chod snad všech evropských lig. Ovšem toto jsou problémy čistě povrchní a výhradně sportovně-organizační. A bohužel také nejvíce diskutované.

Je smutné, že čtenářům u nás uniká tak důležitá zpráva, jako je ta o novodobém otroctví. Jelikož Katar nemá tolik obyvatel, aby zde mohla být také vlastní dělnická vrstva, která by ropným

magnátům stavěla vrty, věže, mrakodrapy a teď i stadiony, musí čerpat lidské zdroje jinde – především v Nepálu, Bangladéši a na Srí Lance. Prostí lidé těchto oblastí snadno naletí na triky rozených semitských obchodníků a utopí se ve smluvním moři. V rodné zemi totiž podepíší smlouvu, u které pak v Dauhá podepíší ještě dodatky o snížení mzdy a pádu v hierarchii pracovníků. A to vše samozřejmě pod tlakem. Katarští „zaměstnavatelé“ drží pasy svým dělníkům, kteří nemůžou opustit zemi, změnit zaměstnavatele nebo jít k lékaři bez svolení aktuálního zaměstnavatele. Navíc se nedodržují pracovní doby, což v kombinaci s neuvěřitelným hicem trhá nejen srdce ženám, které jsou od svých manželů, bratrů a otců odloučeny, ale i samotným dělníkům. Je známo, že již přes 500 nepálských dělníků od roku 2012 na stavbách gargantuovských stadionů zahynulo (ostatní země počet mrtvých s pracovním vízem do Kataru nevedly), a to především na srdeční příhody. Už teď je tedy jisté, že černé pásy nebudou fotbalistům stačit, i kdyby si je braly národní týmy také na tréninky. Vzhledem k postoji katarské vlády, která sice naoko reagovala, ale ve skutečnosti nic nevyřešila, čekám, kdy naskočí první tisícovka.

Tomáš Horáček

Dámejídlo.cz

V minulosti by nikoho ani nenapadlo si nechat dovézt nějaké jídlo až domů. Když už někdo chtěl jídlo sníst doma, zašel si do restaurace a nechal si ho zabalit s sebou. Myslím, že první se začala rozvážet pizza, což se stalo velice oblíbeným trendem. Je to samozřejmě pochopitelné. Pustit si večer po škole nebo po práci televizi, dát si nohy na stůl a jen počkat, než vám přivezou čerstvou právě upečenou pizzu, je geniální nápad!

A právě tato myšlenka, zjednodušit lidem život, jednoho dne napadla chytrého chlapíka Tomáše Čupra, zakladatele serveru Slevomat.cz a Dámejídlo.cz. Restaurací spolupracujících s dnes již velice známou firmou je opravdu velké množství. Restaurace má větší tržby, získává potenciální nové zákazníky a firma Dámejídlo.cz má provizi z každé objednávky. Já sama Dámejídlo.cz poměrně pravidelně využívám. Často nemám čas ani chuť jít někam nakoupit,

natož pak něco vařit. Zapnu mobil, do Googlu napíši damejídlo.cz, zadám svoji adresu a hned mi vyjede dlouhý seznam restaurací, které mi připraví jakýkoliv pokrm, na který si vzpomenu. Nemusím tam ani volat, jen vyberu a maximálně za 75 minut mi volá kurýr, že už stojí před domem. Další výhodou je, že vám z vybraných restaurací objednávku dovezou i ve tři hodiny ráno.

Jen zřídka se stane, že jídlo není podle mých představ nebo že kurýr nestíhá a doveze ho studenější. Jedinou nevýhodou bych viděla v dovážce hranolek nebo krocket, zkrátka jídel, které se po cestě zapaří a ztratí tím svoji čerstvost.

Myslím, že nápad Tomáše Čupra je opravdu skvělý, což mimochodem dokazují konkurenční firmy fungující na úplně stejné bázi.

Nikola Němcová

Dívky a karate?

V dnešní době nic neobvyklého!

V poslední době se dívky začínají věnovat čím dál tím více bojovým sportům, které lze využít jako dobrý způsob sebeobranu. Některé se tomu ale věnují na vysoké úrovni a navštěvují soutěže. Výjimkou není ani teprve sedmnáctiletá Zuzana Augustinová, která se pyšní titulem mistryně Evropy v karate.

Kdy jsi začala s tímto sportem a kdo tě k němu přivedl?

Ke karate mě přivedl v první třídě kamarád, se kterým jsem chodila do školy. Šla jsem se podívat na trénink a moc se mi to líbilo.

Kdy ale nastal ten okamžik, že ses tomu začala věnovat profesionálně?

No, profesionálně. (smích) Spíš na vyšší úrovni. Asi tak před třemi lety, když jsem jela na mistrovství světa. Od té doby jsem začala se zlepšovat a vyhrávat. Porážela jsem soupeřky jako nikdy předtím a přišla nominace na další mistrovství světa. Myslím, že tehdy to byl takový zlomový bod.

Je to finančně náročný sport?

Řekla bych, že jsou mnohem finančně náročnější sporty, ale nejlevnější také není. Různé výdaje za kimono, chrániče, klubové příspěvky, cesta plus startovné na závodech.

A kolik hodin v týdnu tak věnuješ tréninku?

Od počátku, kdy jsem začala s karate, se tomu věnuji čtyřikrát v týdnu. Před mistrovstvím k tomu přibýly další tréninky na kondičku.

Zdroj: Facebook

To trénuješ v nějaké skupině nebo máš osobního trenéra?

Trénuji ve skupině (klubu), ale nyní jsem měla i osobního trenéra na kondiční přípravu.

Myslíš si, že je karate vhodné pro dívky?

Proč by ne. Známu spoustu holek, které se karate věnují. V dnešní době se to naopak dívkám může hodit. Je to dobrá sebeobrana.

Jak na tebe pohlížejí chlapi?

Jsou to pořád dokola ty stejné reakce. „Joo, karate? Tak to bych se tě měl bát;“ „A není to sport pro kluky?“ a další.

Jaké jsou tvoje úspěchy v tomto sportu?

Umístění na několika mezinárodních závodech. Několikanásobná mistryně ČR. Mistryně světa v mládežnické kategorii a nyní mistryně Evropy.

Co to pro tebe vůbec znamená být mistryně Evropy?

Je to pro mě veliký úspěch a jsem ráda, že jsem to dokázala. Ale vím, že mám ještě hrozně moc práce před sebou. Ještě tento rok bych měla jet na mistrovství světa a za rok chci obhájit titul mistryně Evropy. Takže trénovat, trénovat a trénovat.

Kromě karate máš i jiné koníčky?

Co si budeme nalhávat, se školou a tréninky až tolik toho času nemám. Každopádně pokud se namane víc volného času, ráda chodím ven s přáteli.

Studuješ na pražském gymnáziu, co bys ráda dělala v budoucnu za povolání?

To je právě jeden z důvodů, proč jsem na gymnáziu, že si tím stále nejsem jista. Zatím bych ráda šla na práva, ale kdo ví, jak to všechno nakonec bude.

Anna Jiříčková

Mistrovství Prahy a Český pohár v krasojízdě

Dne 14. února 2015 se v Praze pod záštitou sportovního oddílu TJ Pankrác Praha uskutečnily dvě závodní soutěže v odvětví sálové cyklistiky, a to krasojízdě. Jednalo se o mistrovství Prahy a první kolo Českého poháru žáků a juniorů. Mistrovství Prahy se zúčastnilo mnoho sportovců v různých kategoriích – od těch nejmenších až po dospělé – Elite.

Protože v Praze se nachází pouze jeden krasojezdcecký oddíl, všichni závodníci byli právě z pořadatelského TJ Pankrác Praha. Mistrovství Prahy (kraje) je vždy prvním závodem nové sezóny a zároveň závodem

vybojoval Jan Kripner pro TJ Pankrác Praha stříbrnou medaili, vítězem se stal závodník TJ Sokol Horní Heršpice Radek Jančík. V kategorii žákyň zajela svoji sestavu nejlépe Barbora Havlíčková také z Horních Heršpic, a získala tak zlatou medaili. V žákovské kategorii se také zúčastnila nově vytvořená pankrácká sesterská dvojice Mia a Zoe Legro, která svým osobním rekordem dokázala získat prvenství. Pro juniory jsou České poháry závody nominačními na mistrovství Evropy juniorů, pořádané každý rok v květnu. K samotné krasojízdě se na mistrovství Evropy připojí také kolová. Mistrovství České republiky v kolové se koná sice zvlášť, ale tyto dva sporty k sobě neodmyslitelně patří a dohromady tvoří sálovou cyklistiku.

Tento Český pohár byl jedním ze seriálu pěti závodů, které se konají během února a března. V pátém kole se vyhláší celkové výsledky a závodník s největším počtem bodů – sečtené zajeté výsledky ze všech kol – se stane vítězem Českého poháru ve své kategorii.

Celkově hodnotím oba závody kladně, závodníci zajeli pěkné sestavy a rozhodčí odvedli dobrou práci při hodnocení samotných jízd.

Sama jsem se Českého poháru zúčastnila jako rozhodčí, neboť se jednalo o žákovskou a juniorskou soutěž a já letos reprezentuji kategorii Elite, ve které jsem na mistrovství Prahy zvítězila a zajela osobní rekord. Role rozhodčího pro mě byla skvělá zkušenost jak hodnocením jezdců, tak komunikací s jinými rozhodčími.

Veronika Kripnerová

Zdroj: Compfight

nominačním do předkol mistrovství České republiky. Někteří závodníci si do nové sezóny napíšou svoji jízdni sestavu s novými cviky, jiní jedou tzv. na jistotu, aby měli šanci se probouvat do nominace na předkolo mistrovství České republiky, které se koná pro žáky v dubnu a pro juniory již v březnu. Všichni závodníci předvedli dobré výkony a některým se dokonce podařilo zvýšit svůj osobní rekord.

Českého poháru žáků a juniorů se již mohli zúčastnit i závodníci z jiných oddílů, přijeli tedy krasojezdci z Brna – Horních Heršpic a Komety Brno, aby poměřili své síly s těmi pražskými. V žákovské kategorii

Stalo se!

Před nedávnou dobou se mi odehrál příběh, ve kterém jsem měl jednu z hlavních rolí a který mě inspiroval k sepsání tohoto vypravování. Všechno se stalo jednoho krásného březnového dne. Teplota vzduchu byla taková, jak je na toto období běžné, tedy nižší. Nicméně sluníčko svítilo a dodávalo všem příjemnou náladu. Ten den se konal nácvik našeho maturitního půlnočního vytoupení v Lucerně. S nejmenovaným kamarádem Jakubem Kelbichem jsme na nácvik jeli automobilem značky SMART, na pány jsme chtěli přijet co nejbližší, proto nám jako nejvhodnější místo na parkování přišlo Hlavní nádraží. Neodradila nás ani vyšší cena parkovného, která činí 40 korun českých za jednu hodinu, protože jsme se domluvili, že se na parkovně složíme. Odhadli jsme, že budeme dlužní 80 korun. Nechali jsme auto na Hlaváku a vyrazili směr Lucerna.

A tady začínají naše trable. Náš nácvik proběhl velice dobře, a jelikož se mi líbilo představení 4.D, rozhodl jsem se zůstat a nenápadně je pozorovat. Má třída zatím zmizela, jen můj kamarád Jakub Kelbich zůstal, možná proto, že mě chtěl podpořit, nebo proto, že si nechal věci u mě v autě a klíčky od auta jsem měl já.

Když jsme konečně chtěli opustit Lucernu, zjistili jsme, že hlavní vchod je uzavřen pevnou mříží vyplněnou sklem. Museli jsme počkat, než dveře budou opět otevřeny a my budeme moci vylétnout jako ptáčci z hnízda. Mezitím naše třída stála na druhé straně a trochu se nám posmívala, řekl bych. Připadal jsem si jak s Kozlem v kleci. Kozel je přezdívkou již zmiňovaného kamaráda, která ho velmi irituje.

Nicméně jsme nabyli dojmu, že času je pořád dost, a vydali jsme se zpět na Hlavák ladným krokem. Přiběhli jsme k mašině, tipleme lístek a vyskočila na nás cena 80 korun. Vytáhl jsem 40 a kamarád taky 40, ale s hrůzou a zároveň i s úlevou jsme zjistili, že dohromady je k dispozici s třemi korunami přesně 80 korun a nic víc.

Sypal jsem penízky do automatu... 20... 30... 35... 40... 60... 65... 75. Posledních 5 korun bylo v dvoukorunách a koruně. Jenže jsem zjistil, že až takhle drobné mince automat nebere. Co teď?

Jako první na ráně byl taxikář, který se očividně nudil v autě. Doběhl jsem k němu, pozdravil a požádal o rozměnění 5 korun za jednu pětikorunu. Týpek ani nepozdravil a jen

řekl: „Co bych s tak drobnějma asi dělal, mladej“?

Hned vedle byli dva příslušníci policie České republiky, opření o zábradlí pokuřovali cigarety. S úctou jsem pozdravil muže zákona a položil jim stejnou otázku. No, ehm, část toho slavného nápisu „Pomáhat a chránit“ bych smazal – zejména první půlku. Vlastně ale byli ochotnější než taxikář, poslali mě na záchod hned vedle. Prý mi tam paní hajzlbába rozmění.

Vyrazil jsem prudce dveře a jsem na záchodech. Opět pozdravy a žádal jsem slušně paní hajzlbábu o rozměnění. Paní hajzlbába odpověděla z půlky ukrajinsky, že pokud chci na záchod, tak musím dát alespoň 20 korun. Když jí po pěti minutách došlo, co chci, odmítla a poslala mě do hlubin Hlavního nádraží, kde je trafika. Jen tak mimochodem pro srovnání ještě dodám, že toalety v západní Evropě jsou vždy zadarmo.

Opět jsem běžel, tentokrát však delší distanc. Ale cesta se vyplatila. Bingo! V trafice mi rozměnila mladá, pohledná slečna. Může se teď zdát, že tento příběh se chýlí ke konci, ale bohužel tomu tak nebylo. Vrátil jsem se k automatu, típl lístek a vyskočila na nás cena 120 korun! Co teď? Víc jsme neměli. Kamarád už chtěl vydělat peníze nějakým svým tanečkem, ale pak radši vytáhnul peněženku s kreditní kartou. Jenže kreditní karta tam nebyla. UVědomil si, že ji naprosto mimořádně nechal doma. Byl trochu zmatený a peněženku vysypal na zem. Když to viděl blízký bezděk, začal kolem nás kroužit jako sup nad mršinou. Stoupl jsem si do obranného postoje a to ho zřejmě vyděsilo, protože odešel. Poslední možnost byla zavolat mé sestře o pomoc. Při té příležitosti jsem si musel i přeobjednat zubaře, kterého už jsem nestíhal. Přeobjednat zubaře jsem ještě zvládl, ale pomoc ségry ne, páč se mi v půlce hovoru vybil telefon... Kamarád mi půjčil svůj mobil a přes mamku, na kterou si jako na jedinou pamatuji číslo, jsem se dovolal sestře. Samozřejmě sprďák mě neminul, nicméně přijela a založila nás. Nálepky trotlů se už ale před ní asi nikdy nezbavíme.

Víte, co je na tomto příběhu asi nejvíc zábavné? Když jsem přijel domů, dozvěděl jsem se, že o patro výš je bouda s živou obsluhou, kde berou všechny peníze. Jak se říká – chybama se člověk učí, a proto, než někam vyrazíte, dobře si zmapujte území!

Aleš Kotrbatý